

“Benim için iyi, doğru ve güzel olan ne varsa hepsinin diğer adı İslam’dır.” diyor Bilge Adam Aliya. İşte Müslüman içinde iyi, doğru ve güzel olan her şeyin ilk temsilcisi Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellemdir. Yani ilk öğretmenimiz, ilk komutanımız, ilk hocamız ve ilk liderimizdir. Ve asla değişmeyecek şekilde bu sınırlarla çizilmiştir. O hem ilk hem de sondur. Biz ondan sonra onun yolunda yürüyenleri sadece birer basamak görmekten öteye gidemeyiz ve asla bir basamağı merdivenin zirvesi yerine koyamayız. Ahlakta, kocalıkta, imamlıkta, kürsüde, çocuklarla oynamasında, yemek yemesinde, hayvanlara karşı olan tutumunda, Kuran-ı Kerime olan bakış açısında her yönüyle bizim örneğimiz ve önderimizdir. Tebliğde de, insanları hayra çağırmada da, şerden uzak tutmada da önderimiz ve örneğimizdir. Burada tebliği vurgulamamızın özel nedeni hayra çağıran ve şerden uzak tutmaya çalışan bir ümmet olmadığımız sürece bizim olmamız veya olmamız arasında hiçbir farkın olmayışındandır. Eğer ümmetin bir kısmı, hatta her ferdi, kötülüğün defedilmesi için ve iyiliğin artırılması için elini, dilini ve kalbini bu işe vermezse ilimize, ilçemize giren fitnelerin çok geçmeden evimize ve bize sirayet edeceğini unutmamalıyım. Bu yüzden her fert önce kendinden başlamak üzere tebliğ çerçevesini genişletmelidir.

Peki, insan kendisine nasıl tebliğ yapabilir? Nasıl kendi eliyle yine kendi eline, kendi gözüyle yine kendi gözüne nasıl engel olabilir. Kalbinin bir tarafının istediği şeyi kalbinin diğer tarafıyla nasıl önüne geçebilir. Bakıldığında şeytandan daha kuvvetli olan nefsimizin önüne geçmek her koşulda zordur. Ama tek bir olgunun harekete geçirilmesi vücudumuzun kendisine gelmesini sağlayabilir. Bir günaha bulaştığımızda aklımıza gelecek tek bir terim bizi o günahtan alıkoyabilir. İyiliğe karşı olan vurdumduymazlığımızı işte o olgu harekete geçirebilir. Ezan okunduğunda camiye koşmamızı, infak istenildiğinde elimizi cebimize atmamızı, annemize su getirmemizi, yetimin başını okşamamızı işte ancak o harekete geçirebilir. Hırsızlık yaparken vazgeçmemizi, harama bakarken göz çevirmemizi, gıybet edecekken dilimize kemik getirme gücüne sahip olan, sabah namazına füze gibi kalkmamızı sağlayacak şey işte o odur. O da ölümdür. Ölüm bütün sıkıntıları giderdiği gibi, bütün acılara son verdiği gibi, sulu bir armudun tadını kaçırdığı gibi, büyük acılarında teselli aracıdır. Ölüm bütün tatları, iyi ve güzel tatları veya kötü ve çirkin tatları kaçıır. Ölüm yeni doğmuş çocuğuna sevinmeni de engelleyebilir, hasta annene üzülmeni de. Ölüm borcun getirdiği sıkıntıyı da bertaraf edebilir, yeni aldığı eve sevinmeni de engelleyebilir. Çünkü ölüm yalandan gerçeğe, hesapsız bir âlemden hesabı verilecek bir âleme geçişin ilk durağıdır. Zenginle fakiri eşitleyendir ölüm. Memurla milyarderi aynı toprakla örtmenin adıdır. Sevinçle hüznü aynı potada eritendir. Beşer gözünde değerli görünen ne varsa hepsini değersizleştiren etkili maddenin adıdır ölüm.

Ölecek olduktan sonra paranın ne kıymeti var. Ölecek olduktan sonra makam, mevki, saltanat, çocuk, araba v.s. ne kadar değer kazanabilir. Aynı zamanda ölüm beşer gözünde kıymetli olanları daha da kıymetli hale getirendir. Öteleri kazanmak için parayı, Müslümanların önünü açmak için makamı, vakfa bağışlamak için arabayı, Kudüs'ü kurtarmak için çocuğa verilen değeri kat kat artıran da ölümdür. Ölüm bizim için hem gaz pedalıdır hem de fren pedalı. Ölüm haramlarla iç içe yaşarken fren görevi gördüğü gibi, hayır işlerinde gaz görevi görür. Ölüm esasında çok esrarlı bir maddedir. Bir kere bağlandın mı bir daha vazgeçemiyorsun...

Demiş ya Üstat hem de ne güzel demiş:

Ölüm güzel şey, budur perde ardından haber...

Hiç güzel olmasaydı ölür müydü peygamber?

Ve bir de şöyle demiş:

Öleceğiz müjdeler olsun, müjdeler olsun!

Ölümü de öldüren Rabbe secdeler olsun!

Ve unutmayalım: Bizi en çok sevenlerin, üzerimize en fazla toprağı atacağı o gün için hazırlıklara şimdiden başlamalıyız.